

MIN ÖNSKAN: TÄNK PÅ 52 HERTZ-VALEN

Född, uppvuxen och boende i Göteborg sedan 22 år. Har varit den blygaste flickan i stan, men har alltid haft svårt för att lämna strålkastarljuset. Arbetar som scenpoet och har turnerat landet runt ett helt decennium.

Under kalla krigets sista skälvande stunder åkte amerikanska flottan runt i världen och fångade upp radiosignaler. De fick då ihop en hel massa inspelningar av valsång. Det upptäcktes då ett märkligt ljud, som skiljde sig från de andra. Det låg på 52 hertz. Hertz-begreppet handlar i det här fallet om vilken frekvens ljudvågorna rör sig på, ju högre hertz, desto ljusare ton – normal valsång ligger på cirka 15–20. Varje år återkom ljudet, alltid under de stora valarnas parningssång. 1992 började man kartlägga det. Det var såklart en val, men det var som om valen talade ett helt annat språk. Den ropade och ropade, men ingen svarade. De andra kunde inte förstå vad den sade. Valen döptes till 52 hertz-valen, men kallas för det mesta bara världens ensammaste val. Den lever fortfarande.

OCH HAVET ÄR SÅ STORT! Så mörkt och så kallt! Och valen är, liksom människan, ett flockdjur.

Och ensamheten tränger sig in i allt, vi vet precis vilken känsla det

Nu börjar gallringen för vilka som ska få de eftertraktade enkel resa-biljetterna till Mars. Något att ständigt förhålla sig till när det känns tungt och mörkt. Det är i alla fall mörkare i rymden.

Spanien, förhelvete?!

är: att falla i ett tomrum, att vara en som ingen saknar.

Alla som har varit barn vet vad barn gör mot varandra – vi söker oss mot gemenskapen, och det enklaste sättet att skapa en gemenskap är att finna en individ att stänga ute. Det räcker med så lite. Slagen kommer hårda och obönhörliga. Det vet alla, om man så är offer, föröware eller, som de flesta, likgiltigt betraktare.

ETT ANNORLUNDA NAMN, annorlunda kläder, annorlunda kropp eller annorlunda social förmåga. Annorlunda röst. Alldeles för ljus, så ljus att ingen förstår vad man ropar. Kom till mig! Håll om mig, och håll om mig hårt! Jag önskar att jag kunde vara på något annat sätt, men det var så här jag blev – det var ju mer slump än vilja – så kom till mig! Det är så jävla ensamt att vara ensam. Tro mig. Jag vet.

Alla som är människor vet att vi inte slutar göra sådana saker, fastän vi växer upp. Trots att vi säger att vi lärt oss. Vårt behov av gemenskap är ju lika starkt, och vi gör vad som helst för att få den. Slår vilt omkring oss tills vi hittar något att definiera oss emot.

Man gissar att 52 hertz-valen föddes med en missbildning. Eller så är det en korsning mellan sill- och blåval, eller ett sista exemplar av en utdöd art. Kanske är den bara döv. Man vet inte. Ingen har sett den.

VI, I VÅRA SMÅ SVENSKA människokroppar, har börjat arbeta igen. Vi går på våra gator som medborgare i ett land som nu formeras kring valåret 2014. Jag har inga nyårslöften, bara önskningar. Jag skulle önska att vi tänkte mer på 52 hertz-valen. Jag skulle önska att vi tog hand om varandra, även de missbildade, de socialt märkliga, de med språk vi inte förstår. Jag skulle önska att vi vågade se vad en gemenskaps förutsättningar är, aldrig ett yttre hot och ett utpekad annorlundaskap utan alltid, för all tid och evighet, en inre överenskomelse om att här får vi plats allihop.